

Overweging 4 e zondag van de Veertigdagentijd 10 en 11 maart 2018 jaar B

2 Kronieken 36, 14-16.19-31 en Johannes 3, 14-21

Inleiding In de eerste lezing horen we hoe Israël in verval is geraakt. Geen gehoor werd er gegeven aan alle waarschuwingen van de profeten, met als gevolg ballingschap, verdreven worden ze uit hun land, tot slaaf gemaakt. Maar God zou God niet zijn: we horen over een nieuw begin. In het evangelie is Jezus in gesprek met Nicodemus een wetgeleerde die aanvoelt dat de Wet alleen mensen tekort doet. Jezus is gekomen om licht te brengen, laten we proberen die belofte bij ons te laten binnenkomen.

Overweging Het zijn vaak onaangename momenten wanneer we met de Wet in aanraking komen, afgelopen zondag terug komend van een doop in Valkenburg parkeerde ik mijn auto bij een supermarkt. Ik wilde soepvlees halen voor een zieke. Ik kwam terug en had een bon van 64 euro op de auto. Ik ging op zoek naar en vond de handhavers en vertelde mijn verhaal, met het parkeerbonnetje voor achter de ruit in mijn zak. Het was een soepele ambtenaar die een schriftelijke waarschuwing uit zijn apparaat kon toveren. Beiden leken we heel opgelucht. Wat een baan heeft die man, dacht ik. We zwaaiden ten afscheid naar elkaar en terug in de auto bedacht ik, als ik nou eens geen vrouw was geweest of niet blank, 64 euro voor even fout parkeren, dat voelt als niet rechtvaardig.

Het voelt alsof er een nieuw soort strengheid over ons land is neergedaald, zo van, er is in het verleden al genoeg gedoogd, daardoor ontstaan er allerlei misstanden.. dus vanaf nu is er duidelijkheid met strengheid. De wet is streng, de politie is streng, de bank, de rechter, maar waarom moeten we eigenlijk streng zijn? Waarom moeten wij elkaar bang maken of spelen we soms zomaar als rechter of agent, en zeggen dat iemand niet deugt. Roept het bij ons niet een bijna triomfantelijk gevoel op? Is het strengheid die voldoening geeft? De Limburger kopte gisteren met: 2076 asielzoekers verdwenen in Limburg. Waar zijn ze, staat er in rood. Wat wil de krant ons meegeven of bij ons oproepen, is dat niet: pas op, gevaar voor je veiligheid? Geen woord over waarom duiken ze onder en hoe, hoe zouden we kunnen helpen, of, is ons beleid wel goed?

Gelovigen weten vaak precies wat God wil, wat Hij van ons verlangt en hoe Hij straft... niet zelden zet godsdienst mensen aan tot onbarmhartig oordelen. Zo erg soms, dat je geneigd bent niet te durven zeggen dat je gelovig bent...

In een vertrouwelijk gesprek met Nicodemus, een vooraanstaand rechtgeleerde van de Hoge Raad in Jerusalem, vertelt Jezus hem over zijn werk. God houdt zoveel van de wereld, dat Hij, mij, zijn Zoon gestuurd heeft om te laten zien dat alleen het op zoek gaan naar waarheid en die waarheid doen, de wereld kan redden.

Jezus was niet streng, hij was bewogen, begaan met mensen.

Wetten en regels zijn star, ze houden geen rekening met persoonlijk onvermogen, met

verdriet, met een verleden, met afkomst. Wij kunnen bewegen, wij kunnen meebewegen met het lot van mensen. Door naar hen te luisteren, door te willen weten. Door mee te willen bewegen met de ander, dan wordt het licht. Wij kunnen meebewegen naar het licht en de waarheid doen. Zoals mw. Rieke Samson, jurist, die van de week een pleidooi hield een college in het leven te roepen dat zich buigt over de toekomst van langgestraften door 'een beetje gevoel aan de discussies over het strafrecht toe te voegen'.

Wat wij vaak doen is gedogen. Gedogen is anders dan bewegen. Gedogen is door de vingers zien, een andere kant op kijken, ook naar ambtenaren en mensen in de zorg en het onderwijs die moeten doen wat hen van hoger hand wordt opgelegd.

Meebewegen is een geschenk van God, zegt Paulus. Omdat God ons liefheeft, daarom worden wij gered. Nergens worden wij opgeroepen om streng te zijn. Ons wordt gevraagd de waarheid te doen, om ons hart te laten raken en het leven lichter te maken. In het bewegen meedoen met mensen worden wij 'bijgelicht', sterk worden we, niet door elkaar de maat te nemen, of met strengheid te dreigen, sterk worden we als we bewegen zijn om elkaar.

Streng zijn, als het jou niet direct raakt, dat is gemakkelijk; we doen niet meer of beter dan wat de wet voorschrijft. Barmhartigheid, en inzien dat jouw beeld van de werkelijkheid altijd gekleurd en te simpel gedacht is, dat de werkelijkheid je eigenbelang overstijgt en dat weten en doen, dat gaat je aan je lijf, aan je hart.

Nicodemus ging inzien dat handhaving van de Wet alleen, mensen te kort doet. Hij had gehoord dat Jezus het anders deed en met veel respect treedt hij Hem tegemoet. Jezus opent Nicodemus' ogen voor een nieuwe, andere werkelijkheid waarin je niet hoeft te oordelen, en waarin je vrij kunt zijn om te gaan in het licht van de waarheid, de werkelijkheid waarin God woont

Om deel te hebben aan die werkelijkheid worden wij uitgenodigd, opgeroepen, iedereen zonder uitzondering!

Ik zou willen besluiten met een gedicht van Geert Boogaard

De psalmen staan beschermend om mij heen.

Zij zingen dat mij alles is vergeven.

Geen stem spreekt er het schuldig uit, niet een.

Je zult niet sterven klinkt, je zult leven.

Dat ik er was, staat eenmaal op een steen.